

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló” a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló” cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhhoz, 1895. március 6-án.

Előfizetési árak:
Égész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor.
 Egyes szám ára 10 fill.

Felélős szerkesztő:
BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este.
 Szerkesztőség és kiadó-hivatal: **Szent-István-tér 1.**
 Egyes számok kaphatók: a dohánytözsékben.

Honfoglalás.

IV.

Voerman nagy hírű új művelődéstörténete helyesen állítja hogy a *művészi alkotások a nemzetiségnek, kornak, hagyományoknak és egyéniségnek együttműködéséből erednek.* Nohát ha a mi művészi alkotásainkat szakértő szemek vizsgálják, legfeljebb a kor nem dicséretes kinyomatát fedezik fel azokon. a nemzetiség és egyéniség nyomában a magyar nyomatokat nem találhatják meg. Ugyanaz a Voerman megadja a magyarázatot is, mikor azt állítja, hogy minél távolabb áll tőlünk az a szellem, melynek munkássága hat ránk, annál nehezebb ennek a hatásnak az áthasonlítása, s az a veszedelm, mely a *nemzeti szellemet fenyegeti, annál nagyobb.* Semmi sem áll a magyar nemzeti szellemtől távolabb, mint a nemzetközi vásári szédelgés és önbecstelentő frivolság. Ha van bennünk már ebből egy jó adag, az azon „idegen szellem munkásságának” köszönhető, mely „a nemzeti szellemet fenyegeti” és fölöszíti, ha leráznai nem sikerül.

Hogy vehetett ez az idegen szellem annyira erőt rajtunk?

Ugy, hogy rövidlátó nép voltunk. A mint földjeinket idegennek adtuk árendába, s azt mondtuk, „mindegy, akárki fizeti az adót!” úgy tárogattuk és dedelgettük, az idegen kereskedelmet, emeljük idegen iparunk a gyárakat, csak hogy kereskedelmünk és iparunk legyen, s azt gondoljuk, hogy az mindjárt nemzeti is lesz, a

mint itt üti fel sátrait. Hasonlóképen adtuk árendába művelődésünk csarnokait is: irodalmunkat, színi, képző, és iparművészetünket egyaránt. Az árendások igen jól értik a módját, hogy lehet a hérből urasággá fejlődni.

Volt nekünk nem régen még kultusministerünk is, és számtalan bölcs szövegünk, kik sehogysem tudták nehéz fejükbe venni Guyeau és masok örök igaz nézetét, hogy a *művészetnek nem csupán művészi, hanem szociális és erkölcsi jelentősége is van.* Megél a ország művészet nélkül is, — azt mondták. Látjuk. Erkölcsünk nemzeti és általános értéket mi sem súlyoszhette volna annyira alá, mint a színházi, irodalmi képzőművészeti elfajulás, mely kiölte népünk idealizmusát, hagyományainak, hitének, meg fájának nyelvének és földjének szeretetét is. Ezért mondják fajunkat, nemzetünket barbárnak és nem ok nélkül. *Új honfoglalásról kell itt is gondoskodnunk.* A nemzetnek mintegy új megteremtéséről feltámasztásáról kell gondolkoznunk.

Mi most nem szeretünk se multat, se jövőt, se hegyet, se völgyet, csatrágot, színpompát, összhangot, semmit, mi a tiszta érző szív sajátja, semmit, mi homi és magyar. Fásultan mered szemünk a nemzeti kedélyvilág semmisségére. Katedranton nemzeti voltunk, színházainkban fajunk magyarságot, sokszor nyelve ellen, máshol hitünk, erkölcsünk ellen folytatnak szemérmelen játékokat s mi nemcsak túrjuk, de meg is tapasztaljuk azokat.

A hol nincs nemzeti élettud, nincs életcél, a hol nincs kitűzve égi magasságban nagy, tisztaságában érintetlen ideál, ott az alacsony megalkuvás, a napról-napra való tengődés örli meg a nemzet életét. Rajta még az ur is lehet, a ki művészetét, tudományát úgy hazudja, sőt bosszantó impertinenciával „munkásságát”, élelmes-séget hazafiasnak hirdeti.

Mind az, mi nemzetünk részéről a művészi haladás érdekében itt-ott történik, nem haladja túl a *műpártolás* fogalmát. *Micsoda szegényes fogalom az a műpártolás!* Szegény a művészetre, melyet válleregetve fogadnak el az előszobában s önelégülten vetik oda neki a mindennapi kenyér vékony szeletét. Annak a művészetnek, mely egy nemzet szellemi és anyagi nagyságának egyetlen biztos emelőgépe, ha fundamentumát a nemzeti öserő és erény köveiből rakják. Iegsűtőbb szegény azonban ez a *műpártolás* azokra, kik a művészetet csak *pártolják, de nem igénylik.* És mert nem igénylik, saját kellő fogyatékos-ságukból kifolyólag, elképzelhető, mit ér az a pártolás, mely azt se érti, mit kell pártolni. A mihez érzékünk lehetne: a nemzetéhez, nincs kedvünk, mert nem divat: a mihez nincs érzékünk, magunkra szedjük s úgy mutatunk, mint a megalapozott, megtunikasodott szobaleány.

Mig ezt be nem látjuk, csak túrjuk el a barbár nevet és a velejáró erkölcsi és anyagi hátrányokat. Sohase várjuk, hogy a művelt nagy nemzetek válláig érjen fejünk, míg saját ősi nem,

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCAJA.

Halottak párbeszéde.

Ira: François Coppée.

Midőn újra leszegeztek a koporsókat, bezárták a sírboltot s a hivatalos kiküldöttek, tudósok, újságírók, fényképészek visszavonultak. Midőn végre a Pantheon sírboltja üres maradt, Voltaire és Rousseau szelleme, kik láthatatlanul szintén jelen voltak sírjaik erőszakos feltörésénél, hirtelen láthatóvá lettek.

Mert ez a szokása a szellemeknek, hogy nem ültenek emberi alakot mindaddig, még az emberek jelenlétén kívül nem tudják magukat, és pedig azért, mert semmi hajlandóságuk sincs társolgni a testes lényekkel, a husból és csontból álló személyiségekkel, a minők mi vagyunk. Innét magyarázható meg azon körülmény, (zárójel között mondva,) a miért még egy szellemidezőnek sem sikerült — legalább a mennyire én tudom — előhívni egy hiteles szellemet, egy valóságos kísértetet, a mint azoknak sem, kiket én láttam valamikor a Chatelet színházban egy angol forrásból merített színűben. Azok, mondhatom önöknek „borzasztó” szellemek voltak, kiket a darab egyik személyisége kereszttől szurt kardjával a nélkül, hogy a legkisebb jelet adták volna a megrettenésnek. Ettől fogva nagyon megrendült bizalmam a mi kabatos bűvészeinkben, kik nem értek el minden bűvészetükkel annyi eredményt, mit egy egyszerű gépész ügyesen elhelyezett tükre segítségével elérhet.

Tehát midőn a Pantheon sírboltjába ismét visszaköltözött a csend és magány. Voltaire és Rousseau — „elő és tapudhatatlan szellemek” mint a hogyan valamikor a „Hajnal Titka” egyik hirdetésményében mondotta, kiket sírjaikból olyan alakban, minővel életük utolsó éveiben bírtak. Ferny atyát könnyen fel lehetett ismerni botjáról, parókájáról, sajátos dítor arceletéről, selyembe burkolt lábszáraitól. A mi a hírneves genit illeti, ő örmény öltözetben volt, — kaftán török módra, megfelelő sővvel — és oly hatást keltett, mint akár az öreg Páris utcáin a mi muzulmán követünk.

A két bölcsész az első pillanatra fölsimerte egymást s mi említésre méltó körülmény, tekintetük, midőn egymást meglátták, nem volt telve azonnal haraggal és gyűlölettel. A halál kiváló eredményei közé tartozik, hogy kibékíti a legelkeseredettebb ellenségeket, meg az író embereket is és, hogy a Kokyusz folyó másik partján a toll emberei megfélekedeznek az álnok civódásokról, alacsony vetelkedésekről, melyek, mig éltek, őket sokszor nevétségessé tette s vajmi gyakran a közüszteletől fosztotta meg.

Először is „Candide” szerzője közeledett bizonyos főiri kegyességgel a „Vallomások” írója felé, himzett öltövénynek kisebbik zsebéből bur-nótszelencét vett elő, mely gyémántokkal volt kirakva s a Porosz király kis parányképével ékesítve, Rousseau felé nyujta, ki minden vonakodás nélkül melyen nyult az illatos bur-nótszelencébe s hosszát szippantott.

Ezután csakhamar mindegyik arra gondolt, amit eljött megnézni s a két árny arcán azonnal

kifejezést találtak az érzelmek, mindegyiken a maga egyénisége szerint, melyek elfoglalták őket. Voltaire gunyos mosolylyal tekintett körül, azon sajátos mosolylyal, melyet London ércece vésett. Mousset Alfred megénekelt, Rousseau pedig alsó ajkát mozgatta és száját a legkeserűbb embergyölöltre vonta.

Kedves Rousseau, mondá ekkor az öreg Aronct, abban meg kell egyeznünk, hogy valóban nemlenc cselekedetet látunk magunk előtt.

— Minden bizonnyal, válaszolá Rousseau ...

Az ilyen látványosság utálattal tölti el minden érző ember szívét.

— Es a mi tényleges imádóink, folytatá Voltaire, szörnyű gyámohalanok. XVIII. Lajos nagyon képzett író, mint talán tetszik tudni, költő az én iskolámból. Ismerte azt a kiváló köteményt, melyet Marie-Antoniette legyezőjére írt? Nagyon kedves. Es XVIII. Lajos elnézte, hogy felduljék sírjainkat, szétszórják csontjainkat.

Annál is inkább, folytatá a genfi bölcsész, azon felelősség terhe alatt, melylyel a sírok tisztelgetének tartoznak, a mi tanítványaink szomorú emléket hagynak maguk után.

— Igen — szolt közbe Voltaire — mialatt gondolkodó arckifejezést öltött, szent Dénes templomának kirabolása, a sírok erőszakos feldulása, a francia császárok csontjainak a csatornába vetése! ... Megjegyzendő, hogy a dicsýmnyus, mit XIV. Lajoshoz írtam, IV. Henrik főmagasztalása, körül köteményt készítettem, mindezek, közüink legyen mondva, nem a leghelyesebbek, a miket cselekedtem ...

Igen, az nyilvánvaló hogy a nép manapság

Mai lapunk 4 oldal.

zetiségünk polcára nem állunk. Az angolok, németek, vagy franciák műveltsége nem azért szerzett magának kozmopolitikus terjedtséget, mintha nemzetetlen lett volna, hanem éppen azért, mert nemzetisége alapjára felállva, oly magas lett, hogy beárnyékolta a körülötte gubbasztó cserjéket. A mint a francia műveltségéből sohase válik magyar nemzeti haladás, úgy a miénkben se lesz soha más, csak nemzeti, ha nemzeti alpra építjük, vagy neveltséges értéktelen tákolmány, ha azt oly nációknak adjuk árendába, melyek a magyar nemzeti nevet is megvették ugyan, de nemzetünk nemes vonásait, faj és jellembeli habitusát soha se ölthetik magukra, mert az nem eladó s ha eladó volna is, nem azok természetére szabta az Ur Isten.

Ezekből láthatjuk, hogy az új honfoglalás munkájában nemzetünknek, ha magyar és nemes akar lenni, magyar és tiszta művészetre is van szüksége, mert nem annyira mi teremjük a művészetet, mint a jellemünk, lelkünk, táplálkozó művészet nemesíti, erősíti és magaslatja fel a nemzetet.

Közönyünk, a nemzetietlennek, sokszor a nemtelennek eltérése, mi több pártolása volt legnagyobb nemzeti bűnünk. Az ma is. Forduljunk el mindazoktól, sőt ússunk a kufárok közé, a hol kell. Legyünk rajta, hogy a nemzeti haladás csarnokaiban magyar legyen a szereplő és a közönség egyaránt. Így majd felvirrad az új honfoglalás napja ezen a téren is.

UJDONSÁGOK.

— **Meszlény Gyula** szatmári megyéspüspök néhány nap óta szülőföldjén Velenecén tartózkodik rokonai körében. Természetes, hogy az egész község érdeklődése kíséri a magas vendég ott tartózkodását, a ki gyengéd szeretettel viseltetik azon hely iránt, a mely ősei tanyája volt, az iránt a régi nemesi kuria iránt, a hova őt is a legkedvesebb emlékek, a vidám és feledhetlen gyermekévek emlékei fűzik. A község, mint jótévője iránt van halála

kötelezve, a melynek minden alkalommal kifejezést igyekszik is adni. Most, hogy a püspököt a Felső kegye a valóságos belső titkos tanácsos magas méltóságára emelte, a község képviselő-testülete küldöttségileg tisztelgett nála, hogy szerencsekívánatait ez alkalomból előtte kifejezze. A fogadás a plebánián történt. A püspök szívesen fogadta a jökvánatokat s köszönetét fejezte ki érte a tisztelgőknek, beszéde végén pedig megígérte, hogy az általa alapított s a szatmári apácák vezetése alatt álló kisdudovdát meg fogja nagyobbitatni, valamint a leányiskolát is bővíteni fogja egy osztályteremmel, hogy oda a község leánygyermekai vallás különbség nélkül járhasanak. Az előjárás természetesen nagy lelkesedéssel vette tudomásul a nagylelkű jótévő újabb adományát. Mi pedig csak arra a sokszor emlegetett „holt kéz”-re akarunk újra rámutatni.

— **Zichy Jenő gróf és Vészi József** párbaja. Köztudomású dolog, hogy Vészi József orsz. képviselő, a ki „születésének következményeit szívesen viseli,” a képviselőház hetfői ülésén elhangzott beszédében foglalt sorosait provokálta Zichy Jenő gróf, orsz. képviselőt. Vészi tehát, a ki a Kereskedelmi és Iparbank bukásával kapcsolatos ellene felhozott vádakait sajtójáron beígérte mellett megtorlas nélkül zsebre vágta, most egy levegőbe roptatott golyóval megvéde fettekenyén orzói becsületet. A párbaj tegnap reggel 10 órakor annak rendje s módja szerint megtörtént a budapesti honvédbuszár laktanyában. A kibékítési kísérlet eredménytelen lévén, a felek elfoglalták helyüket. Zichy Jenő gróf a kilencedik másodpercre nem löött, mire Vészi a levegőbe sütötte el pisztolyát. A felek nem békültek ki.

— **Városi közigazgatás.** Székesszegvárszék kir. város közigazgatási bizottsága tegnap dé. 10 órakor tartotta rendes havi ülést. Fűthi Pál báró főspán elnöksége mellett. Az általános jelentések nem mondtak kedvező híreket. Középszerű viszonyunk meg mindig rosszak, a közigazgatási ügymenet pedig a rendeletek között leneklik meg. Havának József polgármester, mint árvászeki elnök jelenté, hogy az árvászeki egyszakra vonatkozó s a közigazgatás egyszerűsége

alkalmából kiadott új ügyrend betarthatlan intézkedéseket tartalmaz. Legközelebb némely intézkedés ellen felirati orvoslást hoz javaslatba.

Felháborodással hallottuk, hogy Kocsis András szülleit 6 korona gyógydíj fejében a pénzügyigazgatóság el akarta árvereztetni. Így bának a pénzügyigazgatóság a kincstár költségvetésében 8 élő gyermek kenyérkereső atyjával. Tóth Aladár és Farkasdy Dezső biz. tagok felszólalása után a bizottság gátat vetett a lelketlen eljárás ellen, a mennyiben felirati intéz a helygymiszterhez, hogy a kérdéses 6 korona a betegápolási alap terhére irassék.

A rendőrség havi jelentésének bemutatása után Tóth Aladár ama óhajának ad kifejezést, hogy jövőben a szociális mozgalmakról is jelentsen a rendőrség. Havának polgármester megnyugtatja a bizottságot, a mennyiben kijelenti, hogy *Kuti* alkaptány erőles felépése a legutóbbi eset alkalmával elismerést érdemel. De rék, helyes volt az eljárás s a maga részéről hiszi, hogy rendőrségünk minden egyes esetben fogja tudni kötelességét. A rendőrség a legutóbbi alkalommal is kimerítő jelentést tett s azt feltérjesztette a helygymiszterhez. Legközelebbi ülésén a rendőrség a bizottsághoz is be terjeszti jelentését. E tárgy kapcsán dr. Sára Gyula biz. tag megbátorítóan áll föl, hogy az egyik helyi lap (Fejermegyei Napló) híradása szerint a vasnap esti negyfeljére kiküldött két rendőri főfogott, mikor a szöveg kíméletlen szavakkal ostorozta a hatóságot. Ez a tény kétszertelenül igazolja, hogy a mi rendőreinknek szakszerű nevelése nincs s így nemcsak hogy hiátasa gyakorlatában nem képes támogatni felelősen, hanem annak nehez feladatát meg nehezítve, sőt lehetetlenné teszi. Szomorú dolog, mert ny rendőriegység mellett a személy- és vagyonbiztonság nagyon is kétséges.

Havának József polgármester kijelenti, hogy a helybeli lapokat nem olvassa s így a jelzett esetről nem sem tud. Ha igaz a dolog, megtorlas nélkül tette maradjon.

Az új taggyűlésünk, hogy a két rendőri főfogott megsejt fogadta *Csizmáda* Sándor székesszegvárszék polgármester hatóság ellen intézett panaszait. A dolog természeténél fogva az új taggyűlés közegében megvitatást keltett. Szóval megvitatást, de meggyőzőzük meg, hogy a két rendőri főfogott nem ismételték meg a rendőri főfogott, hogy a két rendőri főfogott panaszait megvitatást keltett.

A pénzügyigazgatóságot *Mirich* Lajos pénzügyigazgatási helyettesi képviselőnek jelentésének tudomásul vétele után dr. Sára Gyula biz. tag egy felvilágosítást a kincstár képviselőjéről. Tudva

nagyon elvetemült, kimutatta legmélyebb vadágát ezen sakál őszönnel. . . De ki a hibás? Nemde ön, ki először mondogta a népket, hogy ő a legfőbb hatalom, következképpen törvényesített minden magyarázatot, minden szentségőrtést a csőcselék féltelenségeinek javára.

— Távoll legyen tőlem a szemrehányás, Voltaire! Ön épp úgy, mint én felelős mindezen borzalmakért. Ha én egy lehetetlen agryremet követtem, ha én felhőkre építtem, úgy ön fáradhatatlan lerontója volt az eszményinek, a tekintélynek. Nem téves azon vélemény, mely a mi neveinket összetársítja s elsőnek említi a forradalom minden más szerzői előtt, midőn az egész világ szeme láttára, legmélyebb fokát érte el az emberi gonoszság, s a forradalom jó eredménye, mit akkor annyira elragadtatással bámultak, ma igen is kétségessnek látszik. . . Mindazáltal én nem kívántam mást, mint igazságot, boldogságot mindenki számára. . . Láthattam én előre ezen bűnököt? Előre láthattam, hogy én, a ki a könynyekig el tudtam lágyulni, én a békés halandó, a természet barátja, ki tejjel éltem, én teremtem meg mindezen sziklakemény sziveket, mindezen vértzomjajzókat, és emlékezve arra, hogy én mondogtam ki a halálbüntetés törvényesítését, a szociális szövetség. nevében, láthattam-e, hogy Robespierre, az én borzasztó tanítványom vérpaddal borítandja el Franciaországát? . . . Ah! gyakran megfordul agyamban a gondolat, hogy ama napon, midőn ezen végzetes szavakat papírra vettem ezer halalos ítéletet írtam alá.

— Barátom, Rousseau, — mondá a sovány aggyastán, — ki nem mosolygott többé, vegye

tudomásul, ha ebben talán vigaszt találhat, hogy én is gyakran kezelekdem művem kivánságait. Mindazáltal híven tünteti fel ez századon képt, mely oly könnyűvért, romlott, oly vad pajzansággal hirdette azonnal a veszedelmes szavakat. Valóban félelem fog el, hogy oly vakmerő voltam, mint azon büvész tanítványja, ki jól tudta a szót, melylyel kikérgette az őrdögöt a lombkőből, de elfelejtette a bűbajos szavakat, melyekkel visszatérésre bírja azt. És ama napon, midőn láttam, mint meszarólják le a papokat, mint alitják a kéjhölgyet Páris székesegyházának oltárára az ész istennőjeként, aggodalommal kérdeztem magamtól, vajjon a korombeli embereknel a jőzan ész működött-e, midőn az én címűs és kegyetlen tanaimat oly őrgyongó helyesléssel fogadták s vajjon nem lett volna-e jobb, ha „bölcseleti szótaram” vad állításait fentartottam volna a magam számára.

— Még ha, — vágott közbe Rousseau, — el lehetne mondani azt, hogy miután a forradalom elmúlt, az ég derűs lett, a borzasztó forrongás után béke és rend következett. De az sem történt. Mindezek után a művelt nemzetek az állandó zavargások korát élik. Rettenetes háborúk törtek ki, egyik a másik ellen vad kegyetlenséggel ragadott fegyvert, minőt a világ nem látott a barbárok beözönlése óta. És a jelen órában, midőn mi beszélünk, egész Európa agyuntéssel foglalkozik, páncélos hajókat gyártat, fegyvert kovacsoltat. . . Fájdalom! én ki az emberiség számára egy aranykor közeli eljövételről álmodoztam, egy békés paradicsomról, hol az ártatlan ifjúság körben táncolva a „Falu pró-

fétagja” melodráit enez s az öregök tevé boldogsággal füveskedéssel foglalkoznak.

— Mit akar mondani: sohajtott Voltaire. Azt kell hinni, hogy a szellemek csak azért hatatlanok, hogy idővel teljesen kiabraduljanak. . . Folytassuk tehát lelkismereti megvitatásunkat. . . Mit gondol kerem, a forradalmi híressé vált hódításkorol: A polgári egyenlőségről példái:

— Hogy az megvan a törvényekben, de nincs meg az erkölcsökben, hogy a születési erjőg helyét, mely kétségkívül sok visszaesésre vezetett, a pénz aristokracija foglalta el, mely sokkal több és botrányosabb igazságtalanságokat művel egyetlen es hogy elég csak tuto pilantást vetni az ujkori tarsadalomra, hogy meggyőződjünk, miszerint sokkal várni arra, midőn ezen egyedüli aristokracia teljes diadálját fogja ülni az erdem és erény helyett.

— És mi a véleménye arra nézve, hogy az egyházat alárendeltek az államnak?

— Azt álított, hogy ezen alavetésből származott az a bizonyos teletekzetlenség, mely állapotot szánalomra meltonak talalna meg az én Savoyard vikariusom is. Egészen egyedül vagyunk nemde? nincs itt semmiféle városi hivatalnok, ki ha bennünket hallana, mindenesetre eltávolítaná inonét sirjainkat s elásatná valami félreos ismeretlen helyen. . . No jó! egészen csendesen megsgom önnek, miután minden lehető eszközzel lerontották a francia népben a vallásos hitet, sokkal kevésbé erkölcsös, és sokkal szerencsétlenebb.

— Hátra van még, hogy megvizsgáljuk a saját szabadságot, mondá ekkor Voltaire, és itt

mása van arról, hogy a korlátlan engedéllyel bíró italmérek felháborodva panaszkodnak az italméresi illeték felemelése miatt. Kérde tehát, mennyi a városunkban kivett italméresi illeték összege?

Merzich Lajos nem tud felvilágosítást nyújtani, igéri azonban, hogy a legközelebbi ülésen részletes adatokkal szolgál.

Hát bizony az italméresi illeték kivételéhez szó fér. A pénzügyigazgatóság tudna felvilágosítást adni, de nem akar. E sorok írója kérte az italméresi illetékek főösszegét Simontsits tükártól, majd a tavalyi összeget Deutsch számellenőrtől, a mai napon Simontsits Lajos tükár távollétében dr. Bruza Gyula fogalmazótól, a kik mindannyian kijelentették, hogy kiadják, de csakis *igazgatói engedéllyel*. E sorok írója Plosske Ferenc pénzügyigazgatóhoz ment, ott azonban a szükséges adat helyett azt a választ kapta, hogy a számvétség még nem állapította meg a főösszeget, tehát nem adhatja ki. Az igazgató alantosi tudják a főösszeget, de nem adhatják ki, az igazgató nem tudja s azért emnélfogva nem adja ki. A „Székesfehérvári Friss Újság” 4000 korona emelésről tesz említést. Tökintettel arra, hogy Székesfehérvárot az italméresi illeték minimális összege a törvény értelmében 9750 k. lehet, a 4000 k. emelés nemcsak hogy indoktalan a jelenlegi rossz gazdasági viszonyok mellett, hanem valósággal merénylet az italmérek existenciája iránt, hogy a fogyasztó közönség ellen. Van oka tehát a pénzügyigazgatóságnak titkolni a dolgot!

— **Egyházmegyei hír.** Dr. Tárosy Gyula megyés püspök *Sandicz György* pázmándi kaplánt megbízta a megüresedett pázmándi pléb. ideiglenes vezetésével.

— **A megrágalmazott rendőség.** Két napi tárgyalás után marasztaltó ítélettel végződött az a bűnper, melyet Reé István főkapitány és Polczér Péter volt alkaptány, jelenleg gazdasági tanácsos indítottak Armuth Lajos pálinkafőző és Grosz Ignác ügyvédi írrok ellen, két rendbeli nyilvános ragalmazás címén. Az ügy anyaga a következő: *Armuth Lajos* pálinkafőző az 1898. év folyamán mesterséges bor készítése miatt egy havi elzárásra és 200 frt penzbüntetésre, mesterséges bor forgalomba hozatala miatt pedig 150 frtra ítéltett. *Armuth Lajos* ezen marasztaltó ítélet ellen felbezést adott be a városi tanácshoz, a melyben az ellene lefolytatott eljárásban részvevő Reé István főkapitány és Polczér Péter akkori alkaptány ellen a többek között a következő kitételek foglaltak:

„A rendőrfőkapitány vele közeli viszonyban álló konkurrensok érdekében nem marad vissza állól,

hogy a tárgyalás és bizonyítás adatait tudatosan és célzatosan meghamisítsa.” továbbá: „a szolgáltatásban álló eseléd egyenesen hűségét közvegek részéről felbujtatott arra, hogy gazdaja ellen feljelentést tegyen.” Egy másik helyen így szól: „A Devecseri Ferenczel felvett jegyzőkönyv adatai hamisak.” Később a következő kitétel olvasható: „Polczér Péter alkaptány ur által ezen aktus már előre el volt készítve,” továbbá: „ezen feljelentési procedura Polczér Péter alkaptány tervszerűleg kiesztelt ténye.” A főkapitányról így nyilatkozik: „a jegyzőkönyveknek a főkapitány ur által tendenciózusan valódi tartalmából kiforgatott értelme,” majd: „az ellenem folytatott eljárás törvényszerű eszközökkel konkurrensaim érdekében történt.” Az egyik feljelentésről így ír: „Az a Devecseri Ferenc, a kit egyes hivatalos közvegek megmontásomra eszközül felhasználák.” Péke József vallomását illetően így ír: „A főkapitány ur jónak látta a jegyzőkönyv tartalmát részben meghamisítani, részben a tanu vallomását fel nem venni.”

Ezen inkriminált kitételek alapján a kir. ügyészség vádat emelt nyilvános ragalmazás vétsége címén *Armuth Lajos* ellen s bűncselekedet címén Grosz Ignác ügyvédi írrok ellen. *Armuth Lajos* beismerte, hogy a teni kitételek tartalmához felelősséget nem o írta ugyan, de Grosz Ignác az o megbízásából írta, a kiknek ő azt az utasítást adta, hogy a felelősséget a már korábban szerkesztett beadványhoz hasonló eszményekben a hivatalos hatóságok illuziózásával és jól megnyomott pennával írja meg. Grosz Ignác beismerte, hogy az inkriminált ítélet csak o fogalmazta és írta le, bűncselekedet azonban tagadja, mert a mit írt, azt *Armuth Lajos* utasítására írta.

Dr. *Steiner* Jákó ügyvéd mint védő minden lehető elkövetett, hogy a vádat visszavonhassa, ez azonban nem sikerült. A törvényszék előtt úgy o, mint *Armuth Lajos* becsanatot kért a megrágalmazott tisztviselőktől, ezek azonban ennek dacára kívánták a terheltet megbüntetése. Jelentős dolog, hogy dr. *Steiner* Jákó ügyvéd a tárgyalás során beismerte, hogy a ítéletbezsnek ő az értelmi szerzője. Ez alapján Grosz Ignác ügyvédi írrokot a vad és következmények terhére alól felmentette a törvényszék, míg *Armuth Lajos* két rendbeli nyilvános ragalmazás vétségében bűncselekedetnek mondotta kis ezert 200-2000 frt k. melék büntetésre nélt s a terhelt kötségeket is elmarasztalta. Dr. *Steiner* Jákó ügyvéd ezen az eljárás eleveles folytán nem mondható meg. Hat bizsomorú dolog, hogy ilyen ítélet ezés ügyvédi írók által ki kerüllet, mert hisz az ügy első fázisaként mindig az ügyvédnek kell szerepelnie. Meg szonátul b

Galas ügyfélkos megvédelemzője, nem az, hogy mi kiabrandulva hasonló kérdéseket intézünk egymáshoz, ezen földalati magányban, hanem az hogy sokan a művelt osztály közül a „föltelten igazság” hívet, melyet mi hirdettünk s ma követelőleg lépnek le, haborgognak, elvetik tanaink mérsékelt magyarázatát, amint azt az államelnak elbők terjesztik s nyitán anarkisták követelnek.

— Minnek mondja ezt? folytata Warren urnó, az ő egykori miadója. Ugy is milyen elszomorít az, hogy iratomban ezen emberek, kikről szoltott, elég midto okot találnak erre. Vajjon nem én voltam a ki egykor világra bocsátottam a tetszetős képtelenséget, hogy minden tarsadalom úgy nyert lelet, hogy az erősebb hatalma alá hajtotta a gyengébbet, gyávabbat és hogy az egész tarsadalmi rend rossz. A mily mertekben lemondok most minden agyremorú, melyet hirdettem, oly fokban ohoz szomorúságot, midon látom, hogy a felkiesztett anarkisták mint gyujjak meg bombáik kanonait, a „Tarsadalmi szövetség” című könyv egy gy kitepet leveleivel.

Voltaire és Rousseau kétségtelenül még sokáig folytatták volna a tarsalagot, ha a sirtolt távolabbi részén lépesek zaja nem hallatszik. Egyike jött azoknak, kik a sirokat feldúlták, ki ott felejtette esztrinyóját s visszatért egy ör kíséretében, hogy azt magával vigye. S mivel a tiszta szellemek, mint fentebb mondtuk, nem szeretnek az egyszerű halandókkal találkozni, a két árny egy másodperc alatt láthatatlanná lett és mintegy varázsűtésre eltűnt.

Franciából: **Horváth Imre.**

dolog, hogy az értelmi szerzőként csak akkor jelentkezik egy ügyvéd, mikor a megtorlás ideje lejárt. Mi csak azon csodálkozunk, hogy maradt meg *redói* tisztében dr. *Steiner* ügyvéd akkor, a midon az egyik terheltre vonatkozólag a per menetére döntő erejű vallomást tett. De egyébként is dr. *Steiner* beismerte, hogy ő az értelmi szerző, tehát a vad erkölcsi súlyának terhe alatt fogadta el ugyanezen ügyben a védelmet. Mit szól ehhez az ügyvéd kamara? Kérdés, hogy ez az eljárás az ügyvédi tekintély méltóságával, reputációjával összeegyeztethető-e? A kamara ügyészének érdeklődése kívánatos volna már csak azért is, hogy az e kérdésben itt-ott megnyilatkozó vélemények tisztázassanak. Ez a 3 éves ügy tehát a tegnapi napon alig nyert befejezést dacára annak, hogy *Armuth* az ítéletben megnyugodott.

Köszönetnyilvánítás. Mindazoknak, a kik boldogult férjem, illetve édes atyám temetésén megjelenésükkel a végteszeget megadni szivesek voltak és azon jo ismerőseink és barátainknak, kik koporsójára koszorút helyeztek, ezton mondur k halás-köszönetet öv. **Jámbor Zsigmondé és fia.**

— **A Fejérmegyei Gazdasági Egyesület** igazgató-választmányára L. hó 10-én d. u. 3 órakor báró *Fáth* Pál főispán, egyesületi elnök elnöklete alatt, a vármegyeház kistermében ülést tartott. A tárgysorozat első pontját a Gazdák Biztosító Szövetkezetének ügye képezte. *Simontsits* Andor küldte ki a szövetkezet igazgatója abból a célból, hogy azokat a nemes intenciókat, a melyek a szövetkezet megalapítói vezérték, feltárja, s az eddig elért eredmények ismertetése után a gazdasági egyesület erkölcsi támogatását kérje. Elmondotta, hogy a szövetkezetet gazdák alapították azoknak, hogy az alapítók célja nem a haszonlesés, hanem a szövetkezeti eszme diadlára juttatása a biztosítás körül, a mely még ma is annyi véres verejtekkel szerzett fillért juttat külföldre, s a mely tekintetben a lelkismeretlen haszonlesés oly jövedelmező forrása a töképezés embereknek. *Édes* István, *Fantusz* Fülöp és dr. *Burchard* Bélavári keszó ig. val. tagok hozzájárulása után *Simontsits* Andor kiküldött meggyőzte az igazgató választmányt arról, hogy a Gazdák Biztosító Szövetkezet, a melyet maga az állam is hathatósan támogat, egy olyan üdvös intézmény, a mely mellett megérdemli, hogy az ország egyik legtekintélyesebb egyesülete, az Országos Magyar Gazdasági Egyesület teljes erkölcsi súlyával arra tereljedjen, hogy a szövetkezet szép intencióit diadlára juttassa. S minthogy erről meggyőződött, elhatározták, hogy a Fejérmegyei Gazd. Egyesület erkölcsi kötelességének ismeri a Gazdák Biztosító Szövetkezetnek támogatását. Magának az nynek megvizsgálására pedig egy bizottságot küldött ki, amelynek elnöke: *Koller* Pál, tagjai pedig: dr. *Burchard* Bélavári keszó, *Detrich* Zsigmond, *Eskes* Miklós, *Édes* István és *Fantusz* Fülöp. — Szóba került ezután a *Gazdasági Kör* alakításának eszméje. Az igazgató választmány határozata odakonkludál, hogy nem tartja célszerűnek a kör alakítását. Majd örömdetes tudomásul vették *József* főherceg szívélyes köszönet sorait, amelyeket a gazd. egyesülethez intézett; az egyesület ugyanis 70 éves születésnapja alkalmából fehratilag üdvözölte. — A gazdabálról számolt el a bizottság; tiszta jövedelem 2104 kor. 26 fillér. Több, szorosán az egyesületet érdeklődő ügy tárgyalása után az ülés véget ért.

Március 15. A székesfehérvári Kossuth Lajos asztaltársaság, a „Polgári dalkör”-rel egyetemben márc. 15-én, vasnap délután kivonul az Erzsébet-négy (Halesz) emlékszoborhoz, azt megkoszorozza s ott ünnepélyt rendez a következő műsorral: 1. Hymnus. Eneklí a Polgári Dalkör. 2. Ünnepi beszéd. Tartja: dr. *Say* Viktor ügyvéd. 3. „A szabadság” a „szabadságról.” Szavalja: *Hermann* Nándor. 4. Szózat. Eneklí a „Polgári Dalkör.” Indulás J. u. 4 órakor *Laczkovits* Béla budai uti vendéglőjéből.

Este 7 órakor pedig a Kossuth Lajos asztaltársaság a székesfehérvári ev. ref. dalkör közreműködése mellett társasvacsorával egybekötött hazafias ünnepélyt rendez. A műsor a következő: 1. Hymnus. Eneklí az ev. ref. dalkör. 2. Megnyitó beszéd. Tartja: *Molnár* Béla rajztanár. 3. Szabadság ünnepén. Szavalja: *Káplán* József. 4

első sorban én vagyok az illetékes, mert bizonyos tekintetben én vagyok az illetékes, mert bizonyos tekintetben én vagyok a saját megteremtője. Tehát a saját az én munkám, melyet ma erősen élelek. En hangoztattam s ma onmagamnak ellent mondtok. Itt ott taláható egy-egy lap, hol a jog és igazság fel-fel csillan, de viszont egész gyűjteményt lehet összeszedni belőle, mely az igazságtalanság, hazugság és gazság terjesztője.

— *Barat*om *Voltaire*, ön egész életén át a türelmet hangoztatta . . . Nos és tudja meg, hogy a múlt nyáron kiszolgáltatták egy városi előkelő hivatalnoknak a keresztet, ki csendőrséggel szóratta szét a kis aldozok egy processzióját . . . Mit szól hozzá?

— *Rousseau*, kedves barátom, ön mindenkör hangosan követelte az erkölcsiséget, ki akarta vinni, hogy a csipkés hercegnők is maguk táplálják gyermekeiket . . . Nos és tudja meg, hogy vannak manapság oly nőimádók, kik teljes önhittséggel hirdetik, hogy ha az anya gyermekét táplálja csak a régi barbár ivadékanak mutatja magát . . . Hogy tetszik ez önnek?

Ekkor a két bölcsész egymásra bámult négy szem között, mint a jó emberek mondják, azután egyik a másik után a következőket jegyezte fel:

— *Oh Pousseau*, a forradalom, melyet mi előkészítettünk, nem hoz-e esetleg nagy romlást?

— *Oh Voltaire*, az ember jogainak kihirdetése, melyet a mi munkáinkból merítették, vajjon nem egyébb-e, mint szemfényvesztés?

— *Ami a legveszedelmesebb,* — folytató

Elj öseink hazája; Schumanntól, éneki az ev. ref. dalkör. 5. Alkalmi beszéd. Tartja: Kutassy Dezső ev. ref. s. lelkész. 6. Talpra magyar. Bódis Ignációl, éneki az ev. ref. dalkör. 7. Március 15-én. Lipscey Ádámotól, szavalja Botmer József. 8. Emlékezés. Szathmáry Károlytól, szavalja Hamalgó József. 9. Zárószó. Tartja: Molnár Béla. 10. Szózat. Éneki az ev. ref. dalkör. A kik a társasvacsorán résztvenni óhajtanak s még előjegyezve nem volnának, Laczkovits Béla vendég-lősnél, vagy Salamon Károly ev. ref. tanítónál jelentkezhetnek.

A Székesfehérvári Felső Keresk. Iskola „Kisfaludy önképzőköré” f. hó 15-én d. e. 10 órakor tartandó márciusi ünnepélyének műsora: 1. „Hymnus” előadja az ifj. énekar. 2. „Ünnepi beszéd” tartja Kalmár Béla ifj. elők. 3. „Március idusa” Német Lajostól, szavalja Békefi István k. o. t. 4. „Cserebogár ábránd” zongorán előadja Czajlik Mária k. a. a nő ker. tanfolyam növendéke. 5. „Kossuth sírja” Ábrányi Emiltől, szavalja Latzkovits Béla felső o. t. 6. „Honfidal” előadja az ifj. énekar. 7. „Cinka Panna” cimbalmon előadja Gánti Lajos felső o. t. 8. „Március 15.” Ábrányi Emiltől, szavalja Korai Jenő felső o. t. 9. „Szerenád” vonós négyes Lavotta Jánostól. 10. „Ötven év után” Drámai költemény Földes Imrétől. Előadja: Magyar ifju — Lhotka István felső o. t. Idegen ifju — Deutsch Dező Elégedetlen ifju — Somogyi Imre köz. o. t. Zongorán kísérő Czajlik Mária k. a. 11. „Szózat” előadja az ifj. énekar. 12. „Toborzó-induló” Müllertől. Előadja az ifj. énekar.

A helybeli déli vasúti műhely dalegyesülete, mint már említettük, márciusi ünnepét társasvacsorával egybekötve f. hó 14-én tartja a Tremkő-féle vendéglőben. Az ünnepi beszédet Szöllösy Ferenc tartja.

— **Adományok.** Az újbaróki templom helyreállítására újabb adakozni kegyesek voltak: Mayer Károly, Székesfehérvár 50 kor. Keifler János, Feh. Acsa ismételtén 6 kor. Freész Endre, Sátoralja-Ujhely 4 kor. N. N. 22 kor. Újbaróki hívek 394 kor. Isten fizesse meg.

— **Meghívó.** A székesfehérvári kath. főgymnasium önképzőköré a 48-as nagy napok emlékére 1903. március 14-én díszgyűlést tart. Kezdeté d. u. fél 5 órakor.

Műsor. I. 1. **Himnusz.** Erkel F. Előadja: a főgymn. énekkara. 2. **Megnyitó.** Tartja: Philipp István főgymn. tanár ur. 3. **Fantásé-Ballet.** Ch. de Beriot. Előadja: Farkas Béla VIII. o. t. hegedűn, Pap Miklós VI. o. t. zongora kíséréte mellett. 4. **Rachel sialma.** Arany J. Szavalja: Horváth József VIII. o. t. az önképzőkör titkára. 5. a) **Ti szegény magyarok.** Tinódi S.; vegyes karra irta: Harrach J. b) **Stajer lánca,** (régí magyar dal.) Vegyes karra irta: Belicay J. Enekli: a főgymn. énekkara.

II. 6. **Tavaszi dal.** Dürner Gy. Előadja a főgymn. énekkara. 7. a) **Nemzeti dal.** Petőfi S. Szavalja: Paulovits Béla VIII. o. t. b) **Petőfi S. és márc.** 15. Irtá s felolvassa: Székely Ignác VIII. o. t. az önképzőkör ifjusági elnöke. 8. **Petőfi visszatér.** Váradi A. Szavalja: Dorniss József VIII. o. t., az önképzőkör könyvtárosa. 9. **Petőfi a Hortobágyon.** Szövegét irta: Váradi A.; zenéjét: Kun L. Szavalja: Varhancz Ferenc VIII. o. t. az önképzőkör pénztárosa; kísérik: Farkas Béla VIII. o. t. hegedűn; **Bierbaner** János VII. o. t. cimbalmon; **Pap Miklós** VI. o. t. zongorán. 10. **Bordal.** Irtá: Philipp István főgymn. tanár. Szavalja: Luttor Ferenc VIII. o. t., az önképzőkör háznagya. 11. **Lausmann** József-féle jutalomkönyvek kiosztása 12. **Kossuth induló.** Deák G. Enekli: a főgymn. énekkara.

— **A megyei tisztviselők és a fizetésrendezés.** Most, a midőn az állami tisztviselők fizetésrendezése a parlamentben sorra kerül, ismét nagyobb mozgalom van keletkezőben: a megyei tisztviselők fizetésrendezés iránti mozgalma. Ugyanis néhány hét óta Hontvármegye tiszlikarának akciójára egész csendben nagyarányú mozgalom indult meg a törvényhatósági és községi tisztviselők körében, helyzetük javítása, illetve fizetésüknek az állami tisztviselőkével megfelelő arányba hozatala érdekében. Elhatározták, hogy a fővárosban országos megyei tisztviselői kongresszust fognak tartani, melynek előkészítése tárgyában március hó 25-én érkeztetett lesz Budapesten, melyre eddig ötven

vármege jelentette be részvételét. A törvényhatósági tisztviselők a következő kívánásukat támasztják: 1. Fizetésüknek egyenlőtlen és az állami tisztviselőkkel teljesen egyrangú rendezését és felemelését. 2. Hivatali előmenetlők biztosítása. 3. Az adóügy elválasztását a politikai közigazgatástól. 4. A munkaerő szaporítását, főleg a járásokban és a községi és közigazgatási irodákban. Célzózza továbbá a mozgalom a politikai közigazgatási tisztviselők országos egyesületének megalakítását, mely a törvényhatósági tisztikar érdekeinek kifelé való megvédésére volna hivatott és mely a tisztviselőknek számos oly előnyt nyujtana, amely eddig csak az állami hivatalnoknak jutott ki. A fizetésrendezés érdekében több megye országos képviselőjének támogatását is kikerítse s így a parlamentben is szóvá teszék a megyék nagyobb állami támogatását, melyből a tisztviselők fizetését is rendezni lehet.

— **Meghívó.** A Székesfehérvári tóvárosi szt. Imre hercegről címzett rk. kisdódivó egyesület 1903. évi márc. hó 16 napján d. e. 11 órakor a városház tanácstermében, mivel e hó 8-án nem volt, határozatképes közgyűlést tart, miről ez uton is értesítettek az egyesület t. tagjai s az érdeklődő közönség.

— **Ki akar katona lenni?** A honvédeimi miniszter általános pályázatot hirdetett a) a katonatiszti árvaifjúk nevelő intézetébe b) a katonai reáliskolákba c) a két katonai akadémiába és d) a katonatiszti leányok nevelő intézetébe való felvétel tárgyában. Felhívjuk az érdeklődőket, különösen a szülők figyelmét erre a pályázati hirdetményre, a melyet a városi Tanács katonai ügyosztályában a hivatalos órák alatt egész terjedelmében meg lehet tekinteni.

— **Katonazene.** A Fekete Géza tulajdonát képező „Othlon” kávéházban f. hó 14-iken azaz szombaton este a **honvédeinkar** hangversenyt tart válogott műsorról. Az érdekesnek ígérkező zeneestélyre felhívjuk olvasóink figyelmét.

— **Meggátolt kívándorlás.** A rendőrségnek tudomására jutott, hogy két helybeli családtag Amerikába akar menni. Az tette a dolgot gyanussá, hogy az egyik részére Amerikából jött utiköltség. Az érdeklődés nem volt eredménytelen, mert kiderült, hogy Kuti és Balinka községből több család óhajt kivándorolni valami ügynök felbujtására. A rendőrség az eddigi nyomozat eredményéről értesítette a moóri főszolgabíró.

— **Betörés másfél deci pálinkáért.** Szokatlan eset a bünkrónikában, hogy másfél deci pálinkáért valaki betöréssel lopást kövessen el. Egy ilyen betörés foglalkoztatja most a szomszéd Szabad-Battyány község lakosságát. Nagy Sándor uralmi kovács legény ugyanis f. hó 16-én d. u. 4 óra tájban sógorától Egérszegi Gyula géppésszel az uralmi bognár-műhelybe alkules segítségével behatoltak s onnan Troják Gyula bognár kárára másfél deci pálinkát elvittek. A pálinkát rögtön meg is iták. Schwarz Lázár bérő meghallotta a történetet, a kovács-műhelybe ment, hogy kérdőre vonja a tettest. Midőn a tettes feleségét a műhelyből kiutasította, Egérszegi felkapott egy kalapácsot, Schwarz kezét megütötte s azon 6–8 nap alatt gyógyuló sebet ejtett. A csendőrök előtt mindketten beismerék a betöréses lopás tényét s mentesülni ittasságukat hozták fel. Az ügy a kir. ügyészségnél bejelentett.

— **Mindenki tudja,** hogy a Mauthner-féle impregnált lakárműanyag a legnagyobb termet adja, hogy konyhakerti magyából a legjobb főzelék és zöldség terem és hogy virágmagyból fakad a legszebb virág. — Szóval a Mauthner-féle magvak a legjobbak, készletei a legnagyobbak és árai igen olcsók.

SZÍNHÁZ.

Kedd, március 10.

A társulat harmadik ünnepnapja. Tizenketven vannak a nézőtérén. Nincs előadás.

Szerda, március 11.

Postásfü. Mulatságos regény, amelynek előadása azért mulatságos, mert nem regény, és azért regény, mert nem mulatságos. Furcsa mondas ez, de valahogy simán, szórmentiben akarjuk

kifejezni, hogy ennél a rossz darabnál csak a társulat előadóképessége volt rosszabb. Nem is darab ez, hanem amolyan Stieglitz Mihály-paródia, nem is előadás, csak átírt limonádé. A szerepek civesznek, mert nem tudnak eléggé ki-domborodni, a mellékszerepek még inkább nyomatulnak, mert különben nem tudnának eléggé állni. Így aztán egy hangos, sőt zajos panoráma vonul el szemünk előtt és ez elég sok időt vesz igénybe, ami után zúg a fejünk, mint Janónak az operátul. De éppen azért, mivel mint darab összhangtalan, sok helyütt nevelésesen érthetetlen és zűrzavaros, mivel mint előadás gyenge és fizonytalan, mint a Kabóczy-bazilika, megvan a jussa ahhoz, hogy kasszadarab legyen — bár mi azt hisszük, nem lesz az.

Margó Zelmát (Mrs. Bang) a közönség hatalmas lelkes ovációval fogadja. Hiába, ő az idei szintársulat star-je, a ki aranyos jókedvével, művészetének sok tüzből ácsos ruganyosságával messze maga mögött hagyta pályatársait úgy az érdekl. mint a rokonszenv előadásaiban. Izléses kosztümjével, kedves játékaival (ugyan a mondvasinát és csöppet sem anvi módon történt csököltázasokat szívesen elenged-tük volna) és jól sikerült enekszámvával elsőrendűvé emelte harmadrangú szerepét. **Szólók** variációkat ismét a posztámból. **Kimle** gy. Juszuf bey, azaz Hooker passz. gyönyörűen kopirozta (bár ten akaratlanul) a dr. Fischer-szari rokokosztylus alját. **Harkányi** (Nora) kissé kedvetlen volt: a többi teljesen egyforma.

Szól.

Naponta friss valódi
POZSONYI
diós és mákos kiflik
kaphatók (darabja 4 kr.)
ROSZBERGER k. cukrászdájában
(Székesfehérvár, Kossuth-u.)

39 éves, róma: katolikus, gyermektelen, nős kertész állást keres. A kerteszet minden agában jartas, jó bizonyítványokkal rendelkezik. Állását azonnal elfoglalhatja.
Cim: Seregegyes János,
Kápolnas-Nyék.

„Szülőingast” üressünk
minden ház melet és ház kertjeinkben.
Erre azonban nem minden szülő alkalmas. (Nár mind kuszó barméze fi) mert n. o. b. b. r. e. z. s. ha nem is, termel. (em hoz, ezért sokan nem értek el eredményt eddig. Hol gassanak alkalm s fa osat ütettek, azok 1. óven el. at. j. az. hozukat az egész szülőérés idején a legkifülnőbb munkatary és más edes szülőkkel.
A szülő használatban mindenütt megterem s minden oly ház, melynek fa a mellett a legesked. y. e. b. h. gondozással felnevelhető nem volna, ezenkívül más épületeknek, kerteknek, kertészeknek stb. a legremekebb disze anélkül hogy legkevesebb helyet s el o. g. l. a. n. a. z. egy. s. h. b. e. h. a. s. t. h. o. z. z. e. k. b. o. l. e. z. a. l. e. g. h. a. t. o. s. a. b. b. s. y. ü. m. o. l. e. s. mert minden évben terem.
A fajok ismeretisére vo atkozó sz. e. s. é. n. y. n. o. m. a. t. a. l. o. z. o. s. b. a. r. a. t. e. k. i. n. g. y. e. n. é. s. b. é. r. m. e. n. t. v. k. ü. l. d. e. t. e. k. meg, aki címét egy levelezőlapon tudatja.
Érdekl. első szülőingastj. e. k. a. g. - k. a. r. a. u. p. s. z. e. l. e. y. i. d.